

weekblad
het VDH-tje

Nr 403 Kerstnummer 1954

uitgever:

Directie
VAN DER HEEM N.V.
Den Haag—Utrecht
Holland.

hoofredactie:

Carel Niermeier
Afdeling Publiciteit
Van der Heem N.V.

redactie-adres:

Maanweg 250—256
Den Haag, Telefoon 723820,
toestel 338
(mei. W. N. Vos)

druk:
(kleur, stans- en bind-
werk)

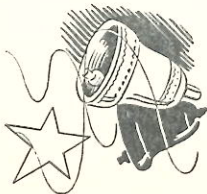
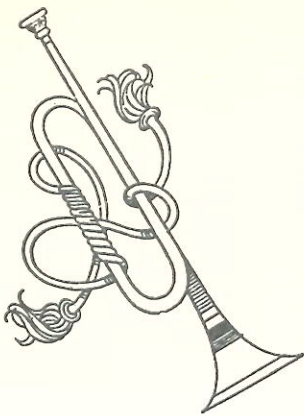
Drukkerij Van der Heem N.V.,
in een oplage van 3500 ex.,
verzorgd door
C. G. Bugnet, chef Drukkerij,
J. W. G. Sebel, zetter,
P. Th. de Jong, binder en
H. Lasschuit, assistent

tekenaar:

foto's van:

clichés:

Ben Vroklage
Cas Oorthuys en
Tj. Meijer
Clichéfabriek Maks,
Den Haag.

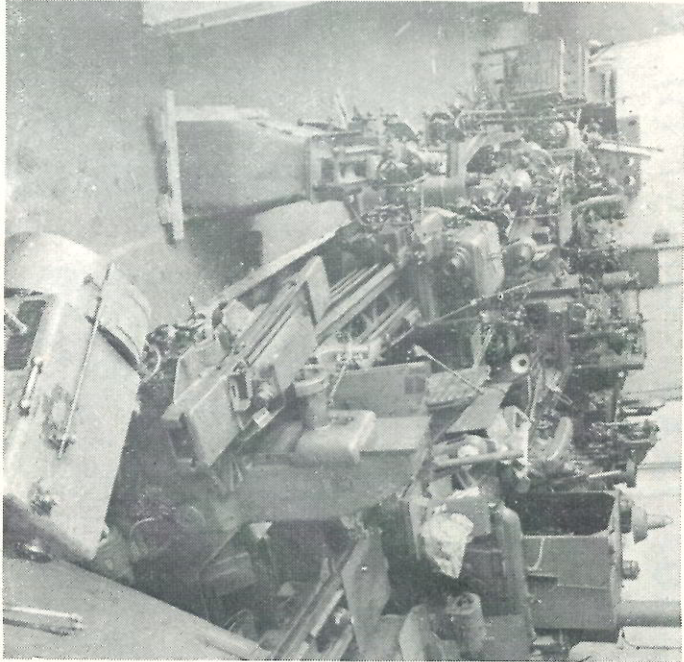
UIT 'T DUISTER IN 'T LICHT

In tien jaar kan heel wat gebeuren. Van der Heem N.V., alleen hoofdgebouw met twee vleugels, was vrij wel uitgestorven. Honger en razzia's noodden niet tot een gang naar de Maanweg, lopend of per fiets-met-houten-banden. De productie lag stil: zelfs majo-kacheltjes en handdynamo's waren niet meer belangrijk. Onze kostbare machines waren (o.a. door de heer Grootveld, zonder takels, zonder stroom) achter blinde muren weggemeitseld of in een schijn-cartonmagazijn verborgen (foto rechts).

De heer I. W., toen directeur van Stokvis en Hoofd van de Regionale Voedselvoorziening Den Haag en omstreken, kon dank zij die laatste functie weer mensen uit Duitsland houden en aan voedsel helpen.

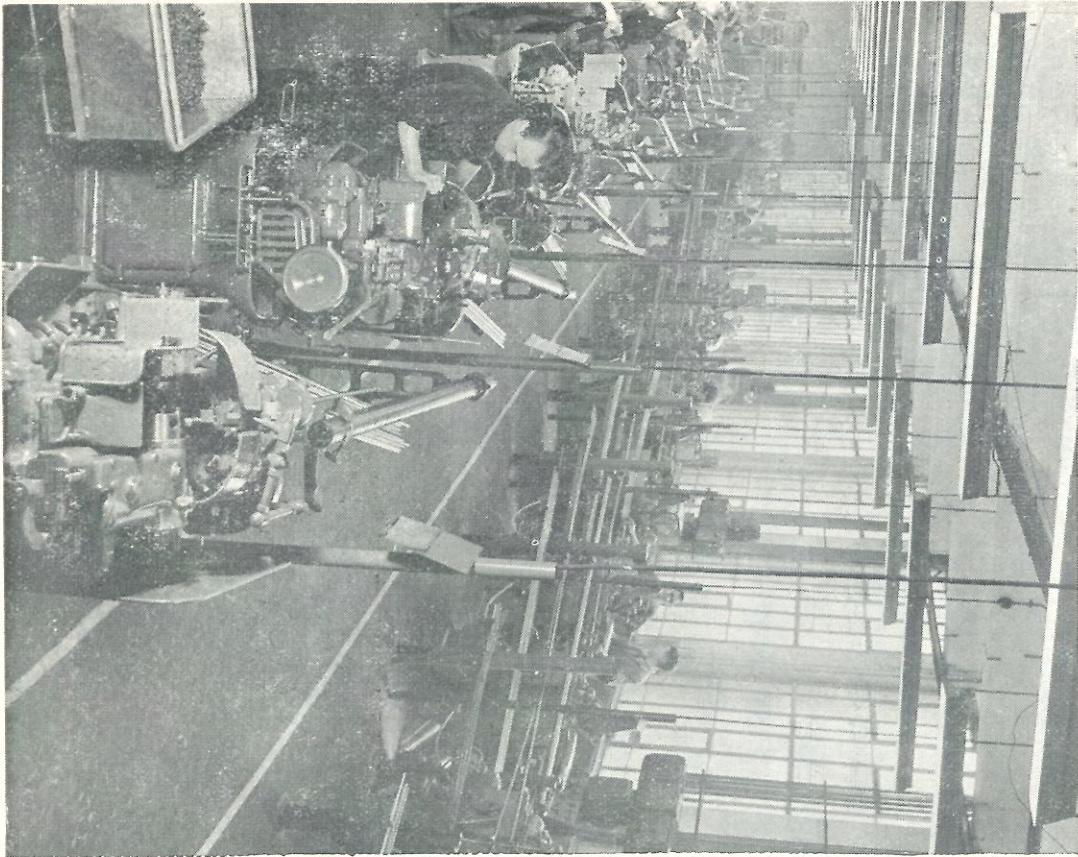
De sneeuw lag hoog, de koude was bitter. In het tegenwoordige kantoor van Meij. Groeneweg (naast de hoofdingang) stond een potkachel: dat was het directiekantoor.

De heer Schrevel zat in een keet op de plaats waar nu het standbeeld staat en stookte..... 8000 strijkijzerhandvaten. In gezelschap van drie meisjes en de heer Glasbergen (die binnenkort uit het sanatorium terugkomt) werd daar de loonadministratie en de voedseldistributie voor personeel geregeld.

1954

1944

Ah! Die voedselvoorzieningen! Een nare, een rare en tóch..... een tijd om met een glimlach aan terug te denken. Aan de verbondenheid, aan de zo welig tierende huthor, aan de oprechte idealen.

Ja, daar zwierf door die verlaten fabrieken de (financiële) heer Van der Linden (wachtgeldregelingen!), er liep de heer Van der Bleek-met-bolhoed (om onder te lijken) die notabene tussen Kerst en Oud en Nieuw op een wrakke fiets naar bezet gebied in de Eestwe ging om naar toestellen te zien, de heer Van Stapela bejverde zich steeds een potje te koken voor de mensen, wier „beenderen je hoorde klapperen” (uitspraak van de heer Schrevel).

„Ze kunnen het dak op” was een goed gehoord advies aan de Duitsers; die hadden daar een uitkijkpost. „Heer Steek-neus” had wel een argwaan, wanneer iets verborgen moest worden, maar zo'n escapade liep toch steeds goed af.

De heer Willemsen was de grote man voor de voedselvoorziening (met zoon): daar is heel wat aan en om te doen geweest. Naar schatting zijn aardappel- en peenannoer ten spijt, nog 6000 kg. tulpenbollen en 25.000 kg. suikerbieten nodig geweest om de honger enigszins af te houden.

Voorbij!

Van chaos naar orde, van armoede naar welvaart; van een handjevol- tot bijna vijftientwintig honderd personeelsleden. Van majo's naar honderdduizenden stofzuigers, van knijpkatten naar honderdduizenden radiotoestellen en van niets naar elektrische handboormachines, vloerverwärmers, ventilatoren, telecommunicatie-apparatuur: er is iets gebeurd in tien jaar tijd.

IETS GEPRESTEBERD!

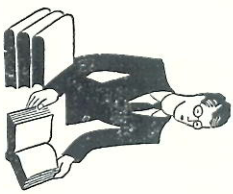
REDACTIE EN DRUKKERIJ van „het V.D.H.-tje” danken U zeer voor de in 1954 onderhouden aandacht en medewerking. Zij wensen U een recht vredige Kerstmis en plezierige Oudejaarsavond toe.

Moge in 1955 GELUK in vele vormen U ten deel vallen.

OUDE-JAAR: WINST OF VERLIES?

door Jaap Joppe

WIE KOMT NIET, in de dagen rond het afsterven van het jaar, tot het opmaken van de balans over de levensperiode, die op Oud en Nieuw achter ons komt te liggen? Een balans van winst en verlies — met een voorbeeld, of een nadelig saldo, en zoals een zakenman dat doet met de balans van zijn onderneming, zo zeggen wij ook: Het was een goed jaar — of: Dat had beter gekund.

heeft alle wonden.

Daarenboven: wat soms verlies schijnt, betekent in werkelijkheid vaak winst, of voorbereiding voor betere tijden. De onderneming, die in een bepaald jaar verlies lijdt door kostbare voorbereidingen, klaagt niet en zit niet bij de pakken neer — een mens, die op een „mislukte” jaar moet terugzien, doet verstandig zich evenmin door tegenstand te laten drukken. Wat ons niet vernietigt, maakt ons sterker: ook tegenslagen maken ons sterker.

Onttrekken aan de „Oudejaarsrekening” kunnen wij ons niet — maar wij moeten wel blijven bedenken, dat ons leven niet staat of valt met het succes of het mislukken van een jaar. ACHTER het oude, staat het nieuwe jaar, staat de toekomst, en die toekomst ligt voor een groot deel in onze eigen handen. Laten wij, ook op de Oudejaarsavond, liever vóór, dan ACHTER ons zien.

Gelukkig nieuwjaar.

Ter overdenking

vòór

1955 is begonnen

Met dank aan „Nieuwsgolf”.

JAAP

JOPPE

DE JOURNALIST JAAP JOPPE schreef het mevenstaande verhaal: een korte mediatie aan de vooravond van de jaarwisseling. Jaap Joppe, thans redacteur van het Rotterdamse Nieuwsblad, is ondanks zijn nog geen veertig jaren een journalist van grote ervaring.

Na een periode van „zwerven” in de journalistiek kwam hij bij het A.N.P., vertrok in opdracht van dit persbureau naar Indonesië en werd hoofdredacteur van „De Nieuwsgier” in Djakarta. Toen zijn collega Jan Goderie als hoofdredacteur van de Indische editie van „Het Lichtspoor”, weekblad voor de Nederlandse Strijdkrachten, naar Nederland terugkeerde, volgde Joppe hem in deze functie op.

Na de soevereiniteitsoverdracht achtte ook hij de tijd gekomen naar het vaderland terug te keren, aanvankelijk bij de Nederlandse uitgever van „Het Lichtspoor”, vervolgens als journalist bij het Centraal Sociaal Werkgevers Verbond; als „jour-conducteur” bereide hij geheel Europa om ten slotte zijn rusteloos bestaan te ruilen voor een minder emotioneel leven bij het Nieuwsblad.

Hij bleef journalistiek medewerker van het Werkgevers Verbond, Werkcommissie personeelsorganen.

Zijn overpeinzing „Oud en Nieuw” is een concrete gedachte; men kan er — om met Wim Eken te spreken — wat van méénemen.

BELOFTE MAAKT SCHULD

„Er is mij beloofd, dat Zaterdagmorgen mijn slofzanger zou worden gehaald”, zei de telefoon: wij aan het ene einde, een bevriende relatie aan de andere zijde van de draad. Op Maandagmiddag. Dat zijn vervelende dingen.

„Ik begin te geloven”, kwam prompt daarop een zijn dan de service”, kwam prompt daarop een tweede vriend, die bovendien een „vette” klant van ons is.

Wij behoeven, neem, wij kunnen niet altijd d i r e c t helpen, indien dat gevraagd wordt. Alleen met het leveren van goede producten zijn wij niet klaar. Het is juist „het kunnen rekenen op”, waarmee een relatie een goede, voor ons verloopende, referentie wordt.

Kan aan een verzoek niet direct worden voldaan: de cliënt zal begrip tonen.

Maar belofte..... maakt schuld.

Aangeboden in Rotterdam, omgeving C.S., Noord-zijde: dubbel benedenhuis, bevattende 6 kamers, keuken, 2 w.c.'s, tuin en kelderruimte. Huur f 46.50.

Gevraagd in Voorburg: 4-kamerwoning met douche-eel of badkamer, hogere huur, geen bezwaar. Inlichtingen afd. Soc. Zaken.

G. BOONENBURG: Vak-Sport- LIEFHEBBER

Dieren-

Op 29 Juni 1942

kwam G. Boonenburg toen nog Gerandje, als zes-tienjarige knaap, vers van de A.B.-school, bij de slof-zuiger Service.

Na ruim 1 jaar werd hij overgeplaatst naar de toenmalige metaalwaren — thans de Draaierij — en kreeg als taak het boren en tappen van allerlei onderdelen van Van der Heem producten.

Weer na ruim 1 jaar werd hij mede door zijn inzicht en fiber, overgeplaatst naar de Afdeling Gereedschapmakerij,

waar hij tot op heden zijn werkzaamheden nog vervult.

Dat zijn ambities ook uitgingen naar het finiere machinale werk, bleek uit het feit dat hij achtereenvolgens de voor leken onbekend e, maar voor ingewijden bekende Gorton de Thiel schaaftbank en het vlasklijpen bediende. Dit werk deed hij met zoveel vakmanschap dat dit candacht trok van zijn superieuren en nadat hij ongeveer 4 jaar deze materie tot in de finesses bekeken had, mocht hij het genosen smaken de kroon op zijn werk te zien en overplaatsing volgde naar de Bedrijfschool voor het volgen van een onscholingscursus.

Dat Boonenburg de zaken niet half aanpakte bleek bij zijn examen voor deze cursus, hij slaagde met een cijfer 9.

Plaatsting in de cursus Bedrijfschool volgde en hier was het vanaf Aug. 150 t.m. Jan. '53 dat hij zich bekwaande in het Stempelmaken en in Jan. '53 te Utrecht het eindexamen deed, waar met groot gemak het pruchttige cijfer 8 werd behaald.

Trot op heden blijft hij de zaken op een voor hem eigen wijze aan te pakken tot volle tevredenheid van zijn superieuren.

Dat hij niet alleen in zijn werk een doorzetters is, blijkt uit zijn liefhebberijen ook.

Liefhebberijen?

Honden fokken en gewichtheffen.

Een ieder die deze beide punten ziet, weet meteen: Dit is en kost grote inspanning, niet alleen van krachten, maar ook morele en vaak financiële offers. Boonenburg gaat ze niet uit de weg.

Onder andere is ons het volgende bekend.

Toen een van zijn honden — Moeder Cita — in blijde verwachting was, was alles wat de klok sloeg voor Cita.

Helaas moest hij een groot offer brengen, want Cita kreeg geen medewerking van moeder Natuur en de bevalling van vijf pruchttige levende hondjes werd een feit, maar Cita liet hierbij het leven.

Van deze vijf jonge honden, heeft hij er twee van overgehouden, n.l. Cita Ite en Cito.

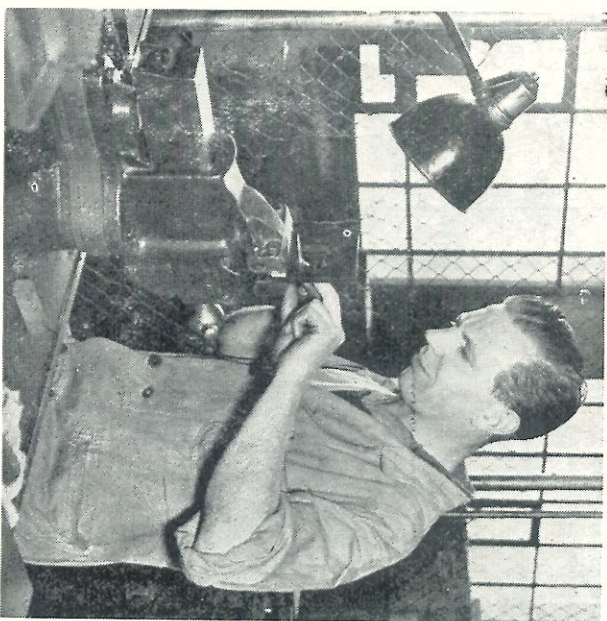
We moeten hier even een klein geheimje verklappen, want Boonenburg heeft betoofd om op de eerstvolgende te houden tentoonstelling de 1e prijzen met de twee knippen weg te stelen.

Wat betreft het gewichtheffen heeft onlangs in de krant gestaan, dat hij wanneer hij zijn „spiertjes” nog wat serieuzer zou behandelen, een grote rol zou spelen in de wereld van de krachtpuisters.

Boonenburg, na al deze lofuitingen, zal a.s. Dinsdag om 17 uur de officiële huldiging plaats vinden, al waar het zeker niet aan de belangstelling zal ontbreken.

We hopen dat je met vrouw en kind een prettige dag zult hebben en na deze dag nog vele jaren bij zult tekenen.

MESSING

Mijnheer de Redacteur,
Daar het mij niet uitvoerbaar lijkt, dat alle V.D.H.-ers individueel of in koor Sint Nicolaas bedanken voor de lekkere letter in H-tijn, die Zaterdag werd uitgedeeld, heb ik gedacht aan de mogelijkheid, dat de redactie v. h. V.D.H.-tje een Sint Nicolaas-vers voor de Directie gaat aanheffen met een uitgedrukt re-treid: „Dank U, Sint Nicolaas!”
De Directie zal dan, misschien, als het goed en gevoelig gezongen wordt, de dank wel aan de Oude Sint willen overbrengen.

Met vriendelijke groeten, en dan volgt een handtekening. Neen, niet eens onleesbaar. Maar..... van brieven als hierboven afgedrukt ontvingen wij er TIENMILLEN. Daarom plaatsen wij er één, weet, Directie, dat i e d e r e n een „hoort” in ontvangst had te nemen, toen de bankrekening op tafel werd gedeponeerd. En weet, dat het slanke-lipa-vermildend geknik een heel korte levensduur heeft gehad. Aan U:
HARTELIJK DANK!

Gevangen voor 30 ct

Wanneer een puzzel wordt geplaatst, in welke vorm ook, rekent de Redactie — uit ervaring — op enkele honderden inzendingen.

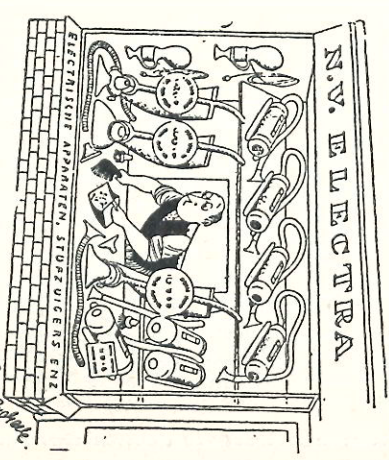
Ten eerste omdat de puzzelredacteur niemand minder dan de berovende dr. Lastpost is, waardoor ten tweede een verantwoord en boeiende opgave verzekerd is en ten derde het aantal en de omvang van de prijzen de hersengymnastiek, nodig voor het oplossen, de moeite ruimschoots belonen.

Dat het aantal inzendingen voor de „Vuchteingenpuzzel” zo ver onder de maat bleef, heeft ons zeer verbaasd. Ons redactieverklare was op een papier-lavine ingesteld: de vloer was goed gestut (door onze eigen Opruim- en Reddingsdienst).

Maar niets hoor: de Van der Heemers lieten zich vangen voor die dertig cent, die extra geplakt moesten worden voor Vuchteingenpuzzel.

Daar zitten wij nu: met een handjevol inzendingen en een karrevracht prijzen.

Wij hebben gemeend niet iedere inzender een prijs te geven. Doch enkele goede inzenders te belonen. De overgebleven prijzen komen ter beschikking van de inzenders van de Kerstpuzzel.

Geen ERRES.....

Hanslcr.

WAAROM contrôle-voorschriften bij ziekte?

JA, WAAROM zijn er contrôle-voorschriften? Immers de bepalingen, die erin voorkomen zijn zo logisch, dat ieder welkendend mens ze zonder meer zal nakomen.

Toch zijn de overtrekkingen van de contrôle-voorschriften zo talrijk en zo duurs tegen de normale regels van beleefdheid en wellevendheid in, dat het Bestuur van de Afdelingskas zich eens afvraagt: „Hoe bestaat het?”

Wanneer U een afspraak hebt gemaakt en U kunt die niet nakomen, dan geeft U toch zo snel mogelijk bericht hiervan aan degene met wie U de afspraak maakte?

Waarom dan niet Uw zielsmelding? De arbeidsovereenkomst is toch een afspraak met Uw werkgever!

Indien U werkelijk ziek bent, blijft U toch thuis om beter te worden en gaat U thuis niet werken. Waarom zijn dan zoveel mensen bij contrôle niet thuis of thuis aan het werk?

Zo U voor herstel van de huisdokter opdracht hebt om te wandelen, dan moet U dit opgeven aan de Afdelingskas.

Natuurlijk, anders komt de contrôleur voor niets. Of vindt U het zo prettig ergens tevergeefs naar toe te gaan?

En zo kunnen we de punten uit de contrôle-voorschriften stuk voor stuk doornemen. Altemaal erg logisch. Maar toch veel overtredingen.

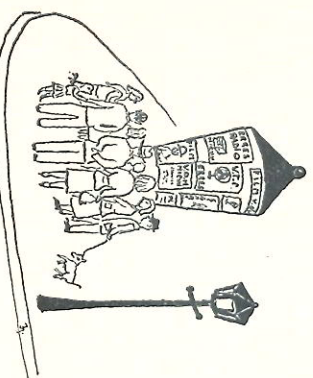
Deze overtredingen hebben ons genoodzaakt iets aan de contrôle-voorschriften toe te voegen. Er zijn bij contrôle nl. zoveel zieken niet thuis, dat het nodig is een wandelbewijs in te voeren.

Van heden af moeten de patiënten, die voor herstel buitenshuis moeten zijn, eerst een wandelbewijs halen bij de Medische Dienst van Van der Heem N.V. Alle andere zieken moeten altijd thuis zijn, behalve eventueel voor bezoek aan de behandelend of contrôlerend geneeskundige. Degene, die een wandelbewijs hebben, behoeven alleen thuis te zijn op de in de contrôle-voorschriften genoemde uren.

Bestuur Afdelingskas.

Langs deze weg wil ik, mede namens mijn vrouw, directie, chef, bazen en collega's hartelijk danken voor de mooie geschenken, die ik mocht ontvangen bij mijn 25-jarig dienstverband bij Van der Heem N.V., en de Kern Maanweg en het personeel van de fabriek Utrecht voor hun felicitaties.

Th. Schijver,
Plaatsverrichter, Maanweg.

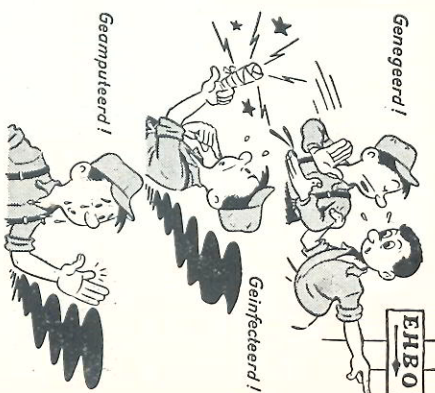
WAAROM verdringen al die mensen zich om deze aanspraakswij?

Is er een nieuwe Erres-radio uit? Worden de Soleren goedkoopers? Neen, er staat groter niets op.

Fabriek Utrecht maakt er zijn voornameken op bekend een jazzband en cabaretgezelschap op te richten.

Maar... met toelichters zoals hierboven komen wij er niet. Wij moeten strijkers hebben, blazers en slagwerkers, lichtvoetige feesten en crooners. Alrijn, alles wat betrekking heeft op cabaret en jazzmuziek.

Waar zijn onze mensen? Wie geeft zich op bij onze Kern? J. JAEGER.

VEILIGHEID INSTELT HOERENSTRAAT 11 - AMSTERDAM

Genegeerd!

Geïnfecteerd!

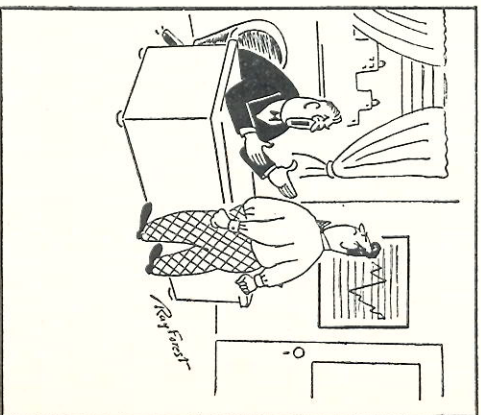
Geamputeerd!

Kleine oorzaken kunnen grote gevolgen hebben, dit gezegde gaat ook op voor verwondingen. Want hoe gaat het in 't algemeen. Een klein schrammetje, een spelletje, toch niet de moeite waard om er enige aandacht aan te schenken, het zou te kinderachtig zijn om daar mee naar de verbandkamer te gaan of zich in elk geval door een deskundige te laten helpen.

Maar heus, het wordt U helemaal niet kwalijk genomen dat U zo'n ogenschynlijke onbeduidend wondje laat behandelen, integendeel, iedere deskundige zal het op prijs stellen dat U zo wijs bent direct hulp in te roepen.

Wees geduldig aan de spreuk „Voor-komen is beter dan genezen”, voorkom infectie door ieder wondje direct te laten behandelen of nog beter voorkom iedere verwonding.

WERK VEILIG!

Op 7 Januari a.s. zetten wij de klok terug CHARLEY CHAPLIN met Het Jochie in Filmdraken-voorstelling

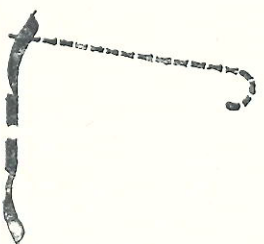
Wanneer wij de ontwikkeling van de film eens in omgekeerde richting zouden bekijken, dan zouden wij achterenvolgens zien: de stereofonische-, de drie-dimensionale-, de kleuren-, de sprekende- en tenslotte de zwijgende film.

Een 30-tal jaren heeft de stomme film het witte doek beheerst en de hedendaagse bioscoopbezoeker kan zich nauwelijks meer voorstellen, dat hij in zijn jeugd met evenveel geneegen naar deze stomme films heeft zitten kijken, als nu naar de meest gespectaculieuzende geluidsfilm in kleuren.

Hoe verder wij in het verleden teruggaan en b.v. de films uit 1920 terugzien, des te vreender doen deze ons aan; het scenario is voor onze huidige begrippen lachwekkend, de bewegingen van de spelers zijn houterig en sterk overdreven, de opnamen dikwijls stuntelig en wij kunnen ons niet meer voorstellen, dat wij er toen zo gek gekleed bijliepen.

Met een zekere weemoed denken wij terug aan die tijd, toen de film nog geen „kunst” was, maar puur amusement, toen wij nog niet luisterden naar dialo-

Boekbespreking

„MENS EN MEDEMENS IN HET BEDRIJF”

Er is al heel wat geschreven over de factor „mens” in het productieproces. Gelukkig, dat dit vraagstuk zich in de laatste jaren zo sterk naar voren heeft geplaatst en om 'n goed antwoord vraagt. Ook de heer Boone pakt 't aan, op zijn manier. Zoals van hem was te verwachten, is het vlot en prettig leesbaar geschreven, gekruid met anecdotische toelichtingen op de beweringen.

Nogal uitvoerig vertelt hij, hoe de Fundatie Werkelijk Dienens en 't Ned. Instituut voor Personeelsleiding tot stand kwamen; wie Carrard is en wat hij wilde.

Hoewel hij in dit alles veel zegt, dat in het algemeen voor 't vraagstuk van de mens in het bedrijf zeer behartigenswaard is, duikt hij weer geconcentreerd hierop pas in bij de drie hoofdstukken „Het overleg in de onderneming”, „Het houden van besprekingen” en „Empathie”. Met dit laatste woord bedoelt de heer Boone het vermogen, zich in een ander te kunnen inleven.

Er staan slag op slag van die kostelijke, praktische opmerkingen in, die je zo zou willen doorgeven. Plaatsnumte vermindert, dit hier te doen. Een goede opmerking willen we er toch even uit noteren: „dat chief zijn moeilijker is dan chief worden”.

Dr. Joh. H. Scheurer.

Uitgave A. Voorhoeve. Prijs f 5.90.

LAAT DAT ROKEN!

U KENT ZE WEL, die verwende de kettingrokers die hun aansteker geen minuut met rust kunnen laten; zij weten niet dat dit vele roken erg schadelijk kan zijn. Immers, zo verklaarden vooraanstaande Amerikaanse geleerden onlangs, het staat nu wel vast dat overmatig tabaksgebruik de oorzaak is van de longkanker. Medici zijn dan ook niet tegen tabaksgebruik, doch wel tegen het misbruik daarvan.

Waarom de meeste mensen toch zo overhevig veel sigaretten in rook laten opgaan is gendelike te verklaren. Het gros doet het uit verveling of om zich een houding te geven. Anderen daarvan zijn er aan verslaafd, zoals men dat aan cocaine of morphine kan zijn. En deze laatste behoren meestal tot de toekomstige longkankerpatiënten.

ZIJ MERKEN DAAR in het begin niets van, want de ziekte komt pas na 20 jaar in het ergste stadium. In welk onderdeel van

gen in vreemde talen, maar de inhoud van het drama of van de klucht ons in smakelijke bewoordingen toegelicht werd door een van die, thans vrijwel uitgestorven „bioscoop-expliciteurs”.

Zo'n onderwetse bioscoop-voorstelling, waarin wij sterren als Charley Chaplin (met bolhoed en wandelstokje!) en de door hem ontdekte Jacky Coogan, de komiek Ziggo en andere vooraanstaande figuren uit de eerste tijd van de film terugzien, wordt onder de titel „FILMDRAKEN” op 7 Januari 1955 des avonds te 20.00 uur precies in het Ontspanningsgebouw gegeven en evenals voorheen zal dit programma „in oude stijl” worden toegelicht door Nederland's enige explicateur Max Nabarro, de man, die 't 30 jaar geleden ook al deed.

Voor ouderen, die nog eens jeugderinneringen willen ophalen, voor jongeren, die toch ook wel eens willen weten, waarmee hun ouders zich in hun tijd amuseerden, voor liefhebbers van oude films en voor allen, die eens hartelijk en onbekommerd willen lachen, zal deze FILMDRAKEN-voorstelling zeker van harte welkom zijn.

KOOPMAN.

de sigaret zitten de knaede kankerbaalden, zo hebben zich vele specialisten afgevraagd?

Men is het hier nog niet over eens, maar aangenomen wordt dat het teer, dat zich in de sigaretten bevindt, de oorzaak is.

Doch niet alle gevallen van longkanker komen door overmatig tabaksgebruik; een gering, zeer gering gedachte is te wijten aan sterke benzine- of gaslucht. Dit aantal mag men gerust verwaarlozen.

EEN AMERIKAANS ARTS onderzoekt 650 mannen, die longkanker hadden. Van hen bleek 95 procent zware rokers te zijn. Omdat er op het ogenblik vooral door de jeugd ontslelend veel wordt gerookt, verwachten vooraanstaande Amerikaanse geleerden dat in 1970 één op de tien mensen aan longkanker zal lijden. Het is daarom een goede gedachte dat de heer

J. Eysink, Zonnedaan 2, Haarlem,

een vereniging heeft opgericht, welke zich ten doel stelt rookslaven door persoonlijk contact van hun kwaal af te helpen.

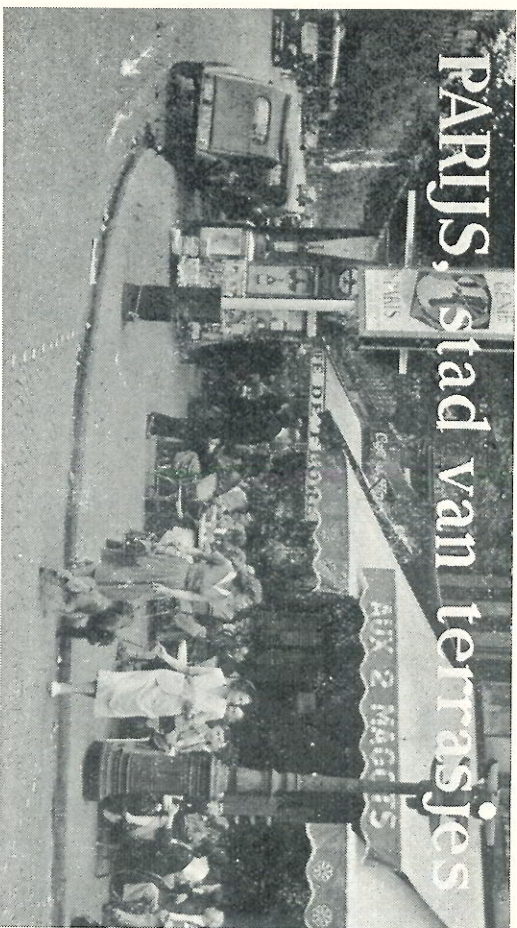
De naam van deze vereniging zegt al genoeg.

„LAAT DAT ROKEN”.

Wij hopen, dat deze vereniging veel zal bereiken, en de mensheid ten dienste zal zijn.

J. H. Assies.

DE GRUYTER (Draaierij) over:

WIJ ZOUDEN DE SOLEX geen dienst bewijzen als we van deze gelegenheid geen gebruik maakten om eens iets over de Solex-Paris te vertellen. Van de fabricage van carburateurs en het rijwiel-Solex. Er zijn twee fabrieken.

De oudste fabriek aan de Avenue de Neuilly, kort bij de Seine, maakt auto-carburateurs in ongeoorloofde hoeveelheden. Wie Frankrijk en Parijs alleen maar van de krantenberichten kent, over stakingen, politieke verdeeldheid en regeringscrises leest, zou op de dwaze gedachte kunnen komen, dat het daar in Parijs maar een rommelige boel is, niemand regelmatig werkt en bij de minste aanleiding de staking wordt geïmplementeerd.

Zeker, er wordt (en werd) in Frankrijk meer gestakt dan in Nederland. We moeten echter niet uit het oog verliezen, dat de tegenstelling rijk en arm in Frankrijk veel groter is dan hier en dat de sociale voorzieningen een grote achterstand vertonen bij ons vergeleken. Hoe het zij: de Franse fabrieksarbeider weet wat orde en discipline is en op straat ontmoet je een zelfdiscipline, die wij bij ons helaas missen.

Daarover later meer. Als je vanaf het kantoor van de afdelingschef in de carburateurfabriek de werkplaats in kijkt is het een bont gewemel van vrouwen, mannen en draaiende machines. Er wordt in een behoorlijk tempo en vooral regelmatig gewerkt. Jonge meisjes en oma's, met keuring verzorgd en vaak geverd kapsel zitten in lange rijen en werken aan snel draaiende boormachines, boren microscopisch kleine gaatjes in benzinesproeiers of bedienen zeer vernuftig automatisch werkende boormachines of draaibankjes.

Is ongeoorloofd zindelijk en waar maar een stukje koper zit, wordt dit door de dames hoogglanzend gepoetst. Overal staan kleine vaasjes met en-

van de Métro. In deze fabriek is wat meer ruimte dan in de cart, fabriek, waar men werkelijk „manneke aan manneke" staat. Ook in deze fabriek heerst grote netheid.

Aan alles is te merken, dat Parijs over meer goede industrie-arbeiders kan beschikken dan b.v. Den Haag. Men is ons daar op industrieel gebied vooruit.

Dit is te zien aan de manier, waarop gewerkt wordt. De arbeiders zijn veel meer ingesteld op het gebruik van kostbare machines en gereedschappen. Bijna elke draaier, frezer of boorder is zelf in staat z'n machine te stellen.

Overal kom je de bewijzen van Frans vernut tegen in de vorm van de toepassing van gereedschappen, controlewerk eenvoudiger en het product goedkoper maken.

Het productieffer is om van te wettend: 750 Solexen per dag, met een werkweek van 5 dagen. Je staat ook te kijken van de regelmaat, waarmee gewerkt wordt en..... gewerkt kan worden. Want niemand wacht op onderdelen en normaalbakken zijn er ook plenty, dank zij de grote doorstroom snelheid. Nu gebiedt de eerbijheid, te zeggen, dat de problemen bij Van der Heem, wat betreft onderdelenvoorziening, met z'n ikweethoeveel problemen heel wat groter zijn en dat er ook heel wat meer kansen zijn dat de productie ergens „stokt".

We zullen nu afscheid nemen van de beide fabrieken, waar met zoveel succes carburateurs en bromfietzen worden gemaakt en eens een kijkje gaan nemen in Parijs. Tot volgende keer.

Deel I van drie verhalen over Parijs

TOEN WIJ ENIGE JAREN GELEDEN een bezoek aan de Parijse Solexfabrieken brachten en in enkele dagen de stroom van indrukken moesten verwerken die deze imposante „hoofdstad van Europa" bij z'n eerste bezoek op je maakt, kwam al gauw de wens om eens heerlijk een paar dagen door die stad te slenteren en dan in je „eigen" tijd.

Dat is er dit jaar dan van gekomen. Wij hebben langs boulevard geslenterd, musea bezocht en hebben op terrasjes dat bonte gewemel aan ons voorbij laten trekken. Zo maar, op eigen gelegenheid en met het voortreffelijke boekje van Jan Brusse als onze gids. En we hebben gevonden en ons met een jaar H.I.V.O.-Frans verstaanbaar weten te maken (maar ook niet meer, hoor!) En onze wederheft — die overigens helemaal niet dol is op drukke steden — had na haar terugkeer heimwee naar het Quartier Latin, de enorm drukke, maar sfeervolle studentenvijk.

DE GRUYTER

De fabriek voor Solex, motor en rijwiel ligt in het departement Courtevols op een half uur afstand (lopen) van de carburateurfabriek en buiten het bereik

JAARSLUITING

ALS GEWOONLIJK KOMEN VOOR 'T JAAREINDE Directie en personeel samen voor een jaarsluitingsbijeenkomst. Dit jaar gebeurt zulks voor Den Haag en Utrecht gemeenschappelijk, en wel in de grote zaal van het Ontspanningsgebouw, op Donderdag 30 December a.s. om 20 uur. Kaarten hiervoor te verkrijgen bij de Kern en Sociale Zaken.

Het mannenkoor, bestaande uit een aantal leden van ons personeel, onder leiding van de heer Mull, werkzaam bij Nutricia te Zoetermeer, treedt die avond voor 't eerst voor 't voetlicht. Een onzer directeuren zal de jaarrede houden.

En tot slot zien wij de kostelijke Engelse klevenfilm „The Tittfield Thundربول".

SOLEX SERVICE

Solex- en Rijwielstalling

Voor het stallen van een Solex of een rijwiel zijn enkele richtlijnen, die niet iedereen (meer) weet.

Daarom: Solexen in de Solexrekken (met bord). Rijwelen in de fietsenrekken. Gereguleerde plaatsen zijn het gehele Solexrek langs de Grondstoffenloos en — bij binnenkomst — het, e e r s t e fietsenrek.

Voor het overige kan men het vervoermiddel op elke beschikbare plaats in een rek parkeren. Aldus gestalde Solexen en fietsen mogen door een volgende persoon niet worden verwijderd.

Re-surealisme en Herniatitisme Moderne kunst bij VDH

ZOUJIST ontdekte ik op de afdeling een schuchtere uiting van een begenadigd kunstenaar. Een „proeve" van deze vernieuwing in de kunst is hierbij afgebeeld.

In een interview met deze kunstenaar vertelde hij mij, dat dit een vorm was van het zich overal de kop opstekende Herniatitisme. Deze Herniatitis onderscheidt zich van de andere kunstvormen door de in alle opzichten doorgevoerde zwart-wit combinaties. Deze expressieve combinaties bezitten een diep-doorzicht gevoelsselement.

ik de hele weg verzorgd zat te kijken. Ik voelde zelf ook, dat er een grijs op mijn gezicht zat vastgeworven, zo enig vond ik het! Bij het antwoorden voor de onderwijzer woning zat de hele familie met de neus tegen de ruit gedrukt om niets van de glorieuze incomste te missen en ik voelde me als een T.T.-raer, die de jish bereikt.

Wat dat verzorgde kijken betreft: boze tongen bevoeren, dat ik solex met de ogen dicht en met een uitdrukking op het (ongstige) gelaat van: „Ik geef me over, nu kom, nu komen wij...."

Maar heus, dat is gelogen.

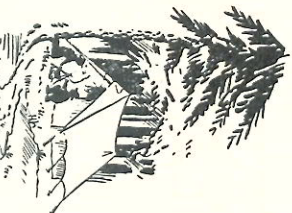
LENI VERGEET.

Geboren in de vorm van een gestencil mededelingenblad, wordt dit thans in eigen drukkerij in een oplage van 3500 exemplaren gedrukt. Een prachtig resultaat, met de voor de fabriek resoluut, zich daarin levende groei van het bedrijf afgeleefd.

Het blad staat onder redactie van de heer Carel Niermeier, ald. Publietist van de ja. Van der Heem N.V.

Zo ziet men tevens, dat z'n Publicitetsafdeling, haar waarde maar alle kanten heeft, maar buiten zowel als naar binnen.

Want onze tijd kan niet meer worden losgemaakt van het „team-work"-idee, omdat in het algemeen door de wereldwijde uitbreiding van het individualisme de eenzijdigheid niet meer bij machte is zoveel te presteren dat dit hout snijdt. Daarom moeten we onze kracht verfoelen door samenwerking; in handel en klein-

REDUCTIE JONGEREN TOURISME

Zij wel,
waarom wij
niet?

Dit onderwerp bracht mij tot nadenken, toen ik deze zomer met enkele jongens mijn vakantie in Duitsland doorbracht, op uitnodiging van de „DEUTSCHE WESTBUND".

Wat mij direct opviel was, dat men in Duitsland, een land, dat na de oorlog economisch volkomen gekraakt was, voor een groepje van zes personen met ingebrij van een leider reeds 50 % reductie krijgt wat betreft trein, boot en busreizen.

Voorts krijgt men voor musea, zwembaden enz. minstens 25 % en ook wel 50 % reductie, dit alles ook weer voor een groepje van ten minste zes personen.

Dit is alles wel zeer in tegenstelling met ons land, dat op het ogenblik het toeristenland bij uitnemendheid genoemd mag worden en waar men, het spijt me dit te moeten zeggen, een reductie van ten hoogste 10 % moet afsnemen, waar men door de moeite die men er voor heeft moeten doen, beslist geen plezier meer van heeft.

Wij die er veel beter voor staan dan Duitsland, slaan hiermede wel een heel grote flater.

Ik voor mij geloof, dat dit verder geen beoog behoort.

U zult het dus wel met mij eens zijn, dat hierin verandering moet komen. Deze verandering kan er komen, b.v. door de medewerking van M.I.N.J.O.N., die dit gebruik in een radio-uitzending, zo goed naar voren kan brengen.

Dit betekent een nog groter toeristen-aantal in Ned. en een versteviging van onze goede naam die wij op dit gebied bezitten, maar die wij echter door onsympathieke uitingen en terugkoudendheid aardig aan het verspelen zijn.

Ik hoop, dat ik met het bovenstaande een bel aan het jollen heb gebracht, die indien hij de goede richting kiest, ons allen zeker ten nutte zal zijn.

Assies.

ONS BALLET ZOEKT EEN DANSEUR

Voor de dansen, die onze damesballetgroep thans instuderen, is behoefte aan twee dansers.

Eén is er al: de parodistische figuur, welke door de heer Marda wordt vervuld.

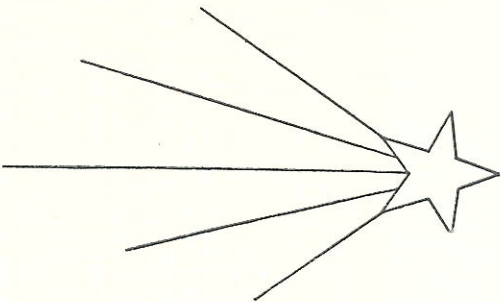
Maar de „serieuze" dansrol als partner van een van de dames moet nog vervuld worden.

Wie niet kinderachtig is en hier iets voor voelt, kan Dinsdag van 17.15 uur tot 19 uur komen kijken naar de — zeer serieuze — studies o.l.v. mevrouw Van Maerlant.

KERSTCONTRASTEN

ALS JE KERSTFEEST eens wat precieser bekijkt, is het een wonderlijke geschiedenis. Allerlei dingen kloppen ineens niet meer met elkaar. Je stuit op diverse contrasten, tegenstellingen, die ook fel tegen elkaar opbotsen. Wanneer je zo je wereldje om je heen in de Kersttijd bekijkt, ziet er alles bijzonder vriendelijk uit. Lichtjes in allerlei vormen. Warmte van rode versieringen. Gezellig groen en tussendoor. Iedereen praat over vrede en vriendschap. Een heel boel mensen geven elkaar allerwaardigste geschenken. Er wordt veel gezongen van vrede op de wereld en van een kribbe en een kindje en engelenkoren, van schone toekomstverwachting van algemene vrede en geluk voor iedereen. En als goede burgers en christelijke maatschappij doen we dat allemaal in Bethlehem, nu circa twintig eeuwen geleden. Bij die goede boorte zongen engelen, dat met Hem de vrede op aarde zou komen.

Hebben we daar veel van gemerkt sindsdien? Er zijn zelfs heel wat mensen, die zo teleurgesteld zijn in die verwachting, dat ze heel die geschiedenis van Kerstmis maar van zich hebben weggeschoven. Een aardige fabel, een mooi sprookje. Het klopt niet. Er is een te naar contrast tussen dat vredeslied en de werkelijkheid.

Als je nu die geschiedenis van Christus' geboorte precieser bekijkt, kom je tot de ontdekking, dat het al dadelijk met contrasten is begonnen.

Dat kleine Kind, in die achteraf gelegde stal geboren, wordt door de engelen — let wel! — aangekondigd als een koning. Later komen er wijzen uit het Oosten met dure cadeaux voor de jonge Koning.

Mocht wat: een koningskind zoekt je toch niet ergens bij een paar doodgevone jonge ouders, die vanwege de drukke tenslotte nog een logies in de lege stal konden vinden.

En toch: de eerste aankondiging geschiedt door een soldaat van de hemel, een engel. Al dadelijk wordt hij gesteund door een menigte hemelslegionen, die dan geen kringstied, maar het vredeslied zingen, het beroemdste vredeslied van alle eeuwen.

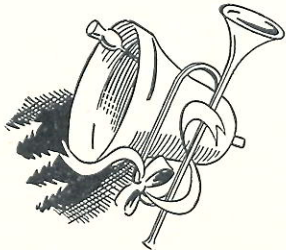
En dan die grote geleerden uit verre landen in het Oosten, die een moeizame reis en dure geschenken er voor over hebben om deze jonge Koning te komen huldigen.

En de man, die in die tijd officieel koning was en te Jeruzalem resideerde, Herodes, zag de knaap in Bethlehem als een concurrent. Hij durfde het aan, 30 december a.s. om 20 uur. Kaarten om zich van de kleine concurrent te ontdoen.

Als dit Christuskind volwassen wordt, spreekt hij inderdaad in koninklijke taal. Hij zegt zelfs eens tot zijn volgelingen, dat uitsluitend Hem is gegeven alle macht in de hemel en op deze aarde. Maar tegelijk wandelt hij als een

door
DR JOH. H. SCHEURER

het alleen een beetje geheimzinnig. 't Laeft had hij er zich verder niet mee bemoeid.

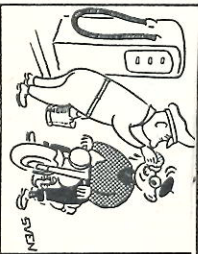

Heveel mensen zouden het wel hebben begrepen? Het gaat dus volgens verklaring van deze Christus van het Kerstfeest niet om een macht in onze gebruikelijke staatsvormen.

Het gaat om een innerlijke, geestelijke gesteldheid, waar geen staatsmacht of andere macht van mensen iets tegen vermag. En in die innerlijke gesteldheid kent de mens de realiteit van het woord „vrede“, „geluk“.

In die Kerstnacht van twintig eeuwen geleden werd dat Kind geboren, van wie over dat gelukstijf werd gezongen, waarvan Hij de Koning is. Hij schreef het grote contrast, dat mensen uiterlijk er slecht en arm en doodgevone aan toe kunnen zijn, maar innerlijk rijk en koninklijk. Dat kan, heeft Hij gezegd, dat zal, omdat dat door zijn komst mogelijk is geworden.

En nu gaat het er maar om, of men kerstfeest maakt tot een contrast met wat die Koning wilde danwel in harmonie met Hem.

SOLEX
SERVICE

Soler- en Rijwielstalling

Voor het stallen van een Soler of een rijwiel zijn enkele richtlijnen, die niet iedereen (meer) weet.

Darom: Soleren in de Solerrekken (met bord). Bijweten in de fietsenrekken. Geïsoleerde plaatsen zijn het gehele Solerrek langs de Grondstoffenloos en — bij binnenkomst — het, e e r s t e fietsenrek.

Voor het overige kan men het vervoermiddel op elke beschikbare plaats in een rek parkeren. Aldus gestalde Soleren en fietsen mogen door een volgende persoon niet worden verwijderd.

VAN BROMFLEISHAAT tot SOLEX LIEFDE

HEBT U OOK
EEN NIEUWE
SOLEX? O, had
U er al een. Ik
niet. Nee, ik
wilde hem niet.

De Soler, bedoel ik. Het leek me een beetje.... ja, eigenlijk een beetje gewaardij. En zo konnd.... en zo duur. Ondanks het dagelijks gebruik op het stalen ros tegen de wind in bleef ik volharden in mijn afwijzende houding.

Totdat een „kennis“ (aanhangers van Redactie!) me een keer op Solersleer mee of liever „duutouw“ nam. Op dat moment stak de onvermoeide snelsnelheidsduivel in mij de kop op. Zo'n Soler leek me ineens niet meer zo verwerpelijk. En zo konnd uos het eigenlijke niet (daacht ik) en zo hard.... nou ja, gezellig hard. Toen het duurtvand verbroken werd en ik weer alleen tegenover de elementen werd geplaatst, sonde ik in mezelf de voor- en nadelen van onze brommer op; ik zag eensklaps een zonnige Soler-toekomst in het verschiet.

De rest ging vanzelf. De nieuwe, ik mag wel zeggen: prettige regeling werd bekend. Genuw en formulier gebaald, ingevuld en voorzichtig links en rechts geïnformeerd, hoe het eigenlijke beviel, dat soleren.

Dat informeren had ik beter kunnen nalaten. De één stoorde ten onnood een broekspijpjen unhoog en toonde mij min of meer beschuldigend een paar geknokenbenen, de ander vertelde, dat haar Soler weer was tervuigenomen, nadat zij tweemaal met een hersenschudding weken op bed had gelegen. Zeer opwekkend! Just toen ik overwoog mijn formulier maar weer op te vullen, kwam het telefoontje: „Morgen kunt U Uw Soler meemen“. Ik had toen natuurlijk nog wel.... maar neen, dat was te kinderachtig.

Na een proefrit op de Maanweg tuften wij 's avonds weg en (dezelfde) kennis verhaalde, dat ik de hele weg verzalgd zat te kijken. Ik voelde zelf ook, dat er een grins op mijn gezicht zat vastgevroren, zo enig vond ik het! Bij het arriveren voor de onderlijke woning zat de hele familie met de neus tegen de ruit gedrukt om niets van de glorieuze inkomste te missen en ik voelde me als een T.T.-racer, die de finish bereikt.

Wat dat verzalgde kijken betreft: boze tongen beveren, dat ik soler met de ogen dicht en met een uitdrukking op het (ongstige) gelaut van: „Ik geef me over, nu kom, wat komen wij....“

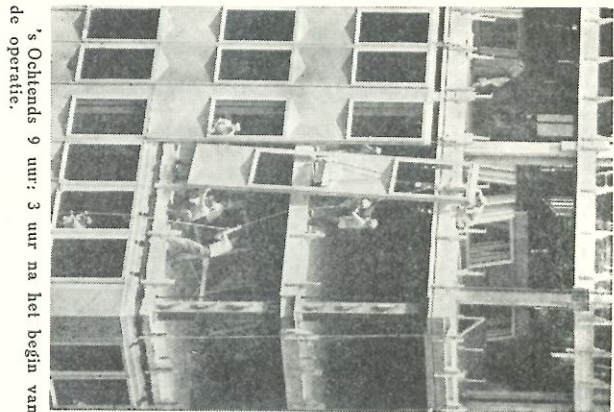
Maar heus, dat is gelogen.

LENI VERGEEF.

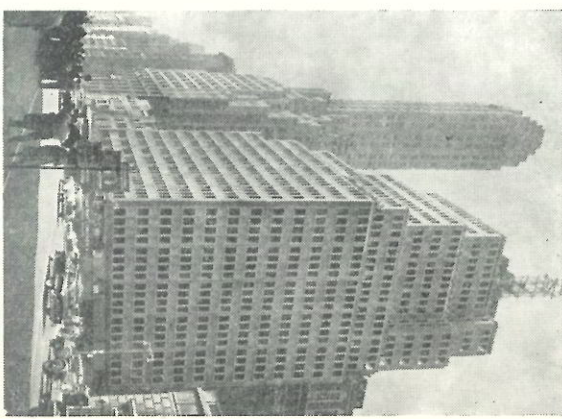
DIT GEBOUW STOND GISTEREN NOG NIET

Van het Davies Building op Park Avenue in New York, dat 22 verdiepingen hoog is, kan dat inderdaad worden gezegd. In één dag werd een gerante van beton en staal tot een gebouw. Tussen 's ochtends zes uur en 's middags vier werden de hele voor- en zijgevel samengesteld uit 700 aluminium panelen, waarin de vensters al waren aangebracht.

De panelen meten 1,4 x 7 meter en hebben de hoogte van twee verdiepingen. Van binnen zijn zij bekleed met geluidempend asfalt. De muren van aluminium worden 15 cm dunner dan gemiddelde en vergen minder onderhoud. 40 Man waren slechts bij dit wapenfeit betrokken, waarvan Tishman Realty & Construction Co. Inc., New York, de leiding had.

's Ochtends 9 uur: 3 uur na het begin van de operatie.

's Middags 4 uur: de gevel is klaar. Met dank aan en overgenomen uit het zakenblad Success, Den Haag.

NOU, DAT MAG U BEST WETEN!

Als je vijftien jaar lang een personeelsorgaan aan de gang kunt houden is dit een prestatie te noemen.

Deze prestatie is geleverd door het personeel en de directie van Van der Heem N.V.

Geboren in de vorm van een gemeenschappelijk mededelingenblad, wordt dit thans in eigen drukkerij in een oplage van 3500 exemplaren gedrukt. Een prachtige resultaat, mede dankzij de groei van het bedrijf als gevolg.

Het blad staat onder redactie van de heer Carel Niemeijer, ald. Publietheit van de ia. Van der Heem N.V.

Zo ziet men tevens, dat zo'n Publiciteitsafdeling, haar waarde naar alle kanten heeft, maar buiten onze tijd kan niet meer worden losgeknipt van het „team-work“-idee, omdat in het algemeen door de wereldwijde uitbreiding van het individuaisme de enkeling niet meer bij machte is zoveel te presteren dat dit een kracht verfoelen door samenwerking: in handel en klein-

Hartelijke dank aan Zieken- troost en collega's voor alle belangstelling tijdens m'n ziekte.

Tu Ellmann.

Langs deze weg dank ik de Directie, chefs en collega's voor de prachtige cadeau's, bloemen en blijken van belangstelling onderzonden bij mijn 18½-jarig jubileum.

S. W. J. Druyver, afd. Draaierij, Utrecht.

Langs deze weg dank ik Ziekenroost en allen, die bij de belangstelling hebben getoond tijdens mijn ziekte.

E. J. Bremmer, afd. Magazijn.

Door deze beting ik hartelijk dank aan Directie, chef en collega's voor de belangstelling en mooie cadeaux bij mijn vijfde ontslag.

F. G. de Jong-De Heus, Afd. Huisvesting.